

xer, en aquella cova, la més bonica de la terra que em fascina tan sols recordar-la i a la volta m'ompli d'angoixa, sols jo i el record de Zamira.

Quan Zamira arribà a la moreria un seguit de xafarderies s'alçaren sobre la seua presència, entre els vells del poblat ja havia sentit les males llengües parlar d'una dona molt bella i altiva, tota ella envoltada de misteri que s'esvaïa d'un lloc per aparèixer en un altre. Era coneguda a tot arreu i allà on anava la recordaven jove, tothom l'anhelava, els homes la deleraven, les dones l'envejaven, era posseïdora del do de l'eterna joventut amb tota la seua frescor com un bell jardí de roses rojes. Tots aquells aventurats que intentaren retrobar-la, abans topaven amb la mort que amb la seua dolça candidesa, sempre fugitiva, com una ànima desdibuixada, borrosa.....

Però jo vaig tindre més sort, l'atzar de la vida em dugué a Zamira, allí, a la moreria d'Abenromà i amb ella un sentiment nou per a mí, un sentiment ple de dolçor que em mostrava el meu viure des d'una altra perspectiva com si es tractara d'un harmoniós somni, tot ell envoltat de suaus i esponjosos núvols, arribant així al clímax, al més elevat del meu ser.

Desconeixia per complet la seua vida, no sabia com es guanyava la vianda necessària, ni on conciliava el somni ben entrada la nit, però el que sí sabia es que tots els dies quan començava a obscurir Zamira acudia al meu indret favorit, en aquella cova tan bonica, allà dalt al tossal, des d'on podia contemplar el meu poblat a la vora d'aquell riu d'aigües cristal·lines, tan preciós! Ai, mare meua, quanta grandesa junta! on ella em contava les seues històries plenes de misteri i intriga i jo com un nen petit l'escoltava bocabadat. Com veieu, no em feia falta saber res més d'aquella fascinant dona, tan sols em veure-la allí cada nit, en el lloc més bonic de la terra, els meus desitjos eren complits, i ja sabeu amics meus, que tothom no a gaudit de la grandesa de contemplar a dues meravelles juntes, allí davant teu com deesses de la nit..., Zamira i la meua benivolguda terra perduda.

Però una d'eixes meravelloses nits, la més fosca, l'última que vaig passar al seu costat, Zamira em lliurà un secret insòlit que em deixà gelat per sempre, pres d'un atac de bogeria i ho canvia tot deixant-me un record incert de la meua estimada Zamira.

Tot ho recorde com si d'un dia pròxim es tractara.....

Aquell dia havia estat molt entretingut amb la meua feina, el meu senyor m'havia enviat al pla de Cabañas per intercanviar unes valuoses teles d'Orient, perfumades amb les millors fragàncies de jasmí. Em va costar moltes hores acabar l'encàrrec, sols feia que pensar que no arribaria a temps per veure a la meua benivolguda Zamira i que eixa nit hauria de ajaure'm sabent que havia fallat al meu moment únic. Però vaig tindre sort, els negocis van finalitzar amb èxit i sense perdre un instant més vaig tornar a la moreria d'Abenromà. El meu senyor m'esperava ansiós i des-

prés de lliurar-me el sou que em corresponia, vaig dirigir-me allà dalt a la cova, delerós per vore a Zamira.

Mentre pujava per la senda, vaig poder veure a Zamira allà assentada sobre l'erba, es veia absent, pensadora, com si alguna cosa important la preocupara, la veritat és que l'expressió de la seua cara m'espantà molt al principi, veure aquell gest m'esgarrià però prompte em passà la por quan al veure'm, ella em regalà un preciós somriure de benvinguda. Començarem a parlar i a mesura que passava el temps jo sentia més la seua presència, sentia desig d'acostar-me molt més a ella, abraçar-la, olorar el perfum dels seus cabells i sentir el ritme de la seua respiració, l'alé de la seua boca i així besar-la per fi com si el món s'acabara en l'intent, lentament i fondre'm amb ella com si fóssim un sol eternament....., de sobte confonent el meu somni amb la realitat vaig abraçar-la sense adonar-me'n, mogut per una passió desmesurada i la vaig besar, notí que corria per les meues venes una vitalitat desorbitant, grandiosa, però prompte Zamira me la va arrabassar alçant-se de colp, vaig sentir un gran contracolp, creia que ella sentia el mateix que jo, ella no podia, un secret que ocultava li ho impedia. Ràpidament, amb por, m'agafà de les mans i amb esglai al seu càndid gest em demanà que no li fera preguntes, que l'escoltara atentament, jo no podia entendre-ho, ella difícilment ho entengué però era la realitat i havia de dir-m'ho. Callà, -sóc ella, la dona que no conegueres, sóc la teua mare -em digué Zamira- i de sobte vaig sentir una ràbia molt profunda, una glopada de verí m'entrà per les venes, no podia ser, la meua mare seria més vella, tot anava en contra de les lleis de la natura, no es podia conservar tanta puresa, i torbat de tan de pensar un atac de bogeria m'agafà, no sabia on em trobava, vaig començar a moure'm amb nerviosisme, estava fora de mí i amb els braços en moviment vaig poder notar per un moment que entropessava amb algú i un colp fort al buit em despertà momentàniament de la meua bogeria. A l'obrir els ulls i confós per l'obscuritat de la nit vaig comprovar que era tot sol, per moments vaig poder creure que tot el que havia passat havia estat un maleït somni, que hi havia pujat a la cova i al no trobar-me a Zamira, havia caigut en un profund somni somorgullat en els meus pensaments. Però tot el que em va passar pel cap no estava en lo cert, allà baix podia divisar el cos tirat d'una dona, d'una dona envellida amb els cabells blancs i el gest arrugat. Si amics meus, era Zamira, però ja havia perdut l'encanteri de la seua bellesa.

2n Premi Categoria C.-

Autora: DIANA MONTSERRAT FERRER

